

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 369/2017-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 19. júla 2017 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED], zastúpenej advokátkou JUDr. Emíliou Korčekovou, advokátska kancelária, L. Novomeského 25, Pezinok, vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1, čl. 13 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2 S 151/2011 zo 4. júna 2014, ako i rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Sžf 86/2014 z 29. februára 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. júna 2016 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“ alebo v citáciách aj „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenia svojich základných práv

podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1, čl. 13 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a podľa čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 S 151/2011 zo 4. júna 2014, ako i rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Sžf 86/2014 z 29. februára 2016 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“).

2. Sťažovateľka v podanej sťažnosti tvrdí, že najvyšší súd napadnutým rozsudkom svojvoľne a v rozpore s princípom právnej istoty odňal sťažovateľke právo na súdnu ochranu a právo na prístup k odvolaciemu súdu, keď zjavne diskriminačne sa v konaní nevyrovnal s odvolacími námietkami sťažovateľky (odvolanie sťažovateľka nepodala, pozn.). Súčasne porušil aj jej základné právo rovnosti účastníka konania, keď neprípustne poprel jej právo riadne konať pred krajským súdom a najvyšším súdom, a to tým, že zlegalizoval podľa nej zjavne nezákonný, svojvoľný a arbitrárne odôvodnený a predčasne vydaný rozsudok krajského súdu č. k. 2 S 151/2011-107 zo 6. júna 2014.

3. K namietanému porušeniu v sťažnosti uvedených základných práv malo podľa sťažovateľky dôjsť tiež tým, že bola (a je ňou stále) riadnou účastníčkou konania (vedľajšou účastníčkou, pozn.) na strane žalobkyne, teda Krajskej prokuratúry v Bratislave (ďalej aj „žalobkyňa“ alebo „krajská prokuratúra“), a preto bolo povinnosťou už „*krajského súdu doručiť jej všetky listinné dôkazy a vyjadrenia ostatných účastníkov konania obsahujúce ich právnu argumentáciu, najmä vyjadrenia žalovaného k žalobnému návrhu, k čomu nedošlo a tak nemala možnosť ovplyvniť výsledok konania vo svoj prospech ako aj v neprospech žalobkyne*“. Sťažovateľka nesúhlasí so závermi najvyššieho súdu, že práva sťažovateľky boli chránené žalobkyňou, ktorá vyjadrením žalovaného disponovala, a tvrdí, že týmto postupom jej najvyšší súd odňal možnosť konať pred súdom. Takisto došlo k účelovému popretiu práv sťažovateľky na rovnosť zbraní, na kontradiktórnosť súdneho konania a na spravodlivé súdne konanie. Najvyšší súd svojvoľne v rozpore s princípom právnej istoty, princípom právneho štátu (čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy) znemožnil

sťažovateľke realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov priznaných jej Občianskym súdny poriadkom. Uvádza, že „*in concreto bolo odvolanie sťažovateľa procesne prípustné a preto bolo ústavnou povinnosťou (čl. 46 ods. 1 ústavy), ako aj zákonnou povinnosťou najvyššieho súdu toto meritórne preskúmať a rozhodnúť o ňom*“.

4. Sťažovateľka tiež tvrdí, že krajský súd závažne pochybil, keď vyjadrenie žalovanej, ako aj listinné dôkazy nachádzajúce sa v spise do svojho rozhodnutia nedoručoval splnomocnenému zástupcovi sťažovateľky [REDAKOVANÉ] do Ústavu pre výkon väzby v [REDAKOVANÉ], v ktorej bol nezákonne viac ako 7 mesiacov (od 12. apríla 2014 až do 15. januára 2015, pozn.), čím sa nemohol vyjadriť k dokazovaniu v tejto veci.

5. Na základe uvedeného sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„... Najvyšší súd Slovenskej republiky v konaní vedenom pod č.k. 5Sžf/86/2014 vydaním rozsudku dňa 29. 02. 2016 porušil základné právo obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] na súdnu ochranu a prístup k súdu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, porušil jej právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných, porušil jej právo na účinný opravný prostriedok pred vnútroštátnym súdom podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, porušil čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, porušil čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 20 ods. 1 čl. 47 ods. 3 ústavy Slovenskej republiky, porušil čl. 1 Protokolu č. 1 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

... Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky porušil č.k. 5Sžf/86/2014 zo dňa 29. 02. 2016 zrušuje a vec vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

... Krajský súd v Bratislave v konaní vedenom pod č.k. 2S 151/2011 základné právo obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] podľa čl. 1, čl. 2, čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, porušil jej právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných, porušil čl. 1 Protokolu č.1 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Rozsudok

Krajského súdu v Bratislave č.k. 2S 151/2011-107 zo dňa 04. 06. 2014 zrušuje a vec vracia Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie.

... Obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] priznáva náhradu trov konania v sume 303,04 Eur, ktorú je Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný zaplatiť na účet advokátky JUDr. JUDr. Emília Korčeková do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.

... Obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] priznáva náhradu trov konania v sume 303,04 Eur, ktorú je Krajský súd v Bratislave povinný zaplatiť na účet advokátky JUDr. JUDr. Emília Korčeková do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.“

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

7. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy

podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

8. Sťažovateľka namietala predovšetkým porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj právo na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu a rozsudkom krajského súdu sp. zn. 2 S 151/2011 zo 4. júna 2014. V rozsahu označených základných práv a slobôd sťažovateľka namietala najmä skutočnosti uvedené v bode (bod 2 až 4).

II.A

K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu sp. zn. 2 S 151/2011 zo 4. júna 2014

9. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

10. Ústavný súd konštatuje, že na rozhodnutie o tej časti sťažnosti, ktorá sa týka namietaného rozsudku krajského súdu, nie je daná právomoc ústavného súdu. Ako to z už citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda len vtedy, keď o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Zmysel a účel zásady subsidiarity vyplýva aj z toho, že ochrana ústavnosti nie je a ani z povahy veci nemôže byť iba úlohou ústavného súdu, ale je takisto úlohou všetkých orgánov verejnej moci,

v tom rámci predovšetkým všeobecného súdnictva. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti inštitucionálny mechanizmus, ktorý nastupuje až v prípade zlyhania všetkých ostatných do úvahy prichádzajúcich orgánov verejnej moci. Proti rozsudku krajského súdu bolo prípustné odvolanie ako riadny opravný prostriedok, ktorý sťažovateľka však nevyužila, a preto právomoc poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľky mal predovšetkým najvyšší súd v odvolacom konaní, ak by sťažovateľka využila právne prostriedky nápravy a podala v tejto veci odvolanie (námietky sťažovateľky, ktoré mohla predniesť v odvolaní, ale nepredniesla, sú takmer identické s jej námietkami v jej sťažnosti podanej ústavnému súdu).

11. Ústavný súd na základe uvedeného konštatuje, že v súvislosti s namietaným porušením základných práv podľa čl. 46 ods. 1a čl. 47 ods. 3 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je z ústavného hľadiska pre ústavný súd podstatné a určujúce preskúmanie namietaného rozsudku najvyššieho súdu. Vzhľadom na to ústavný súd sťažnosť v tejto časti (vo vzťahu k rozsudku krajského súdu) pri predbežnom prerokovaní odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie (obdobne napr. m. m. III. ÚS 135/04, IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05).

12. Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti súčasne ústavný súd dospel tiež k záveru, že sťažnosť vo vzťahu k postupu a namietanému rozsudku krajského súdu (v petite v bode 5) nespĺňa zákonom predpísané náležitosti, pretože hoci je sťažovateľka kvalifikovane zastúpená advokátkou, nepredložila kópiu právoplatného namietaného rozhodnutia krajského súdu (§ 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde), na ktoré poukazuje a ktorým podľa jej názoru malo dôjsť k porušeniu jej v sťažnosti označených práv.

13. Vo svojej argumentácii sa sťažovateľka osobitne zamerala aj na vytknutie procesného nedostatku v postupe krajského súdu v konaní, ktorý jej nedoručil vyjadrenie žalovaného k odvolaniu krajskej prokuratúry, čiže bol porušený *princíp rovnosti zbraní, ktorý je jedným z dôležitých atribútov základného práva na spravodlivé konanie. Tento princíp vyžaduje, aby každej procesnej strane bola daná primeraná možnosť predniesť svoju záležitosť za podmienok, ktoré ju nestavajú do podstatne nevýhodnejšej*

situácie, než v ktorej je žalovaný. Právo na kontradiktórne konanie zase znamená, že procesné strany musia dostať príležitosť nielen predložiť všetky dôkazy potrebné na to, aby ich návrh uspel, ale i oznámiť sa so všetkými ďalšími dôkazmi a pripomienkami, ktoré boli predložené s cieľom ovplyvniť rozhodnutie súdu, a vyjadriť sa k nim.

14. Ústavný súd z predloženého spisu krajského súdu, ktorý si vyžiadal pre účely preskúmania námietok sťažovateľky, zistil, že v sťažnosti (v jej petite, ktorým je ústavný súd viazaný), nenamieta ani postup krajského súdu, ale iba jeho rozsudok, čiže odôvodnenie sťažnosti nie je zosúladené s jej petitom a možno ho považovať iba za súčasť jej argumentácie. Tu treba uviesť, že sťažovateľka proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 2 S 151/2011 zo 6. júna 2014 žiadne odvolanie nepodala, a to napriek tomu, že ako vedľajšej účastníčke konania, ktorú krajský súd v zmysle § 250 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) pribral do konania, takéto právo patrilo.

II.B

K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu

15. Najvyšší súd v tejto veci preskúmal rozsudok krajského súdu na základe odvolania podaného žalobkyňou, t. j. krajskou prokuratúrou (podala žalobu na podnet sťažovateľky, pozn.) a vysporiadal sa so všetkými podstatnými námietkami žalobkyne uvedenými v odvolaní. Najvyšší súd (krajský súd) nemal (a nemohol ani mať) k dispozícii odvolanie sťažovateľky a nemusel ho tak dať ani na vyjadrenie protistrane, a tá svoje vyjadrenie sťažovateľke, ako to pri takýchto veciach štandardne býva. Ústavný súd tak nesúhlasí s názorom sťažovateľky, že najvyšší súd mal porušiť jej právnu istotu a odňať jej možnosť riadne konať pred odvolacím súdom, hoci na druhej strane je zrejmé, že vyjadrenie žalovaného naozaj nebolo doručené sťažovateľke ako vedľajšej účastníčke konania. Okrem toho však je otázne, či v tejto veci by prípadné vyjadrenie sťažovateľky k odvolaniu žalobkyne, resp. k vyjadreniu žalovaného malo aj nejaký vecný význam. Je zrejmé, že nevyužitie odvolania v tejto súvislosti ide jednoznačne na úarchu sťažovateľky, a preto v kontexte danej veci nešlo o také pochybenie, do ktorého by ústavný

súd po vyhodnotení všetkých okolností prípadu mohol zasiahnuť. Z tohto pohľadu sa javí odôvodnenie ústavnej sťažnosti sťažovateľky ako chaotické a nezrozumiteľné a sťažovateľka v tejto veci, kvalifikovane právne zastúpená advokátkou, svoje námietky neoprela ani o konkrétnu judikatúru ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva.

16. Pokiaľ teda sťažovateľka namieta, „že k dnešnému dňu nemá vedomosť o vyjadrení žalovaného k žalobe podanej žalobkyňou a nemá vedomosť o listinných prílohách nachádzajúcich sa v spise...“, ústavný súd poukazuje predovšetkým na to, že nielenže sa sťažovateľka neodvolala proti rozsudku krajského súdu, tak ako to bolo už uvedené, ale predovšetkým nevyužila ani svoje právo podať sama vo svojom mene žalobu o preskúmanie rozhodnutia Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky č. I/222/14124-90336/2010/991050-r z 31. augusta 2010 v zmysle § 247 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku. Konanie o preskúmanie označeného rozhodnutia žalovaného začalo na základe žaloby podanej krajskou prokuratúrou (predchádzalo jej podanie protestu krajského prokurátora proti rozhodnutiu Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky 31. augusta 2010, ktorému nebolo vyhovené, pozn.). Sťažovateľke bola v tomto konaní 22. novembra 2011 doručená kópia žaloby krajskej prokuratúry, ku ktorej sa ako vedľajšia účastníčka konania vyjadrila, pričom k žalobe sa vyjadrila podaním z 23. novembra 2011 (č. 1. 77 a č. 1. 78). Ako účastníčka konania mala tiež právo kedykoľvek nahliadnuť do súdneho spisu, robiť si z neho výpisy, odpisy a fotokópie alebo požiadať súd o vyhotovenie fotokópií za úhradu vecných nákladov v zmysle § 44 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, čo však neurobila.

17. V tejto súvislosti nemožno uznať ani námietku sťažovateľky (bod 4), že krajský súd porušil jej práva, keď nedoručil jej splnomocnencovi do výkonu väzby vyjadrenie žalovanej, ako aj listinné dôkazy nachádzajúce sa v spise do svojho rozhodnutia (je pravdou, že výzvy a predvolania boli adresované do jeho bydliska v [REDAKOVANÉ] a na adresu sťažovateľky v [REDAKOVANÉ], pozn.), avšak na druhej strane sťažovateľka prostredníctvom splnomocnenia z 29. mája 2014 podpísaného konateľkou [REDAKOVANÉ] bola zastúpená aj na ústnom pojednávaní konanom 4. júna 2014 – [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (č. 1. 105 v spise). Krajskému súdu

však sťažovateľka neoznámila (ani splnomocnený zástupca osobne), resp. nie je to v spise zaznamenané, že menovaný sa nachádza vo väzbe, pretože krajský súd doručoval rozsudok na adresu jeho bydliska. Splnomocnený zástupca sťažovateľky túto námietku v konaní pred najvyšším súdom ako súdom odvolacím konkrétne v čase po prepustení z väzby (mal na to čas) ani neuplatnil, preto ústavný súd nemá právomoc o nej konať.

18. Tu treba uviesť, že krajská prokuratúra podala 3. júla 2014 proti rozsudku krajského súdu odvolanie (č. l. 113 až č. l. 119) a krajský súd doručoval toto odvolanie aj sťažovateľke na adresu [REDAKOVANÉ], avšak ani táto zásielka nebola prevzatá a až 17. októbra 2014 bolo odvolanie krajskej prokuratúry doručené na vyjadrenie sťažovateľke (č. l. 127 v spise). Následne 11. novembra 2014 sťažovateľka (zastúpená konateľkou [REDAKOVANÉ], pozn.) krajskému súdu listom z 3. novembra 2014 oznámila, že „*odvolanie KP Bratislava považujem za vecne správne a žiadame, aby mu Najvyšší súd SR vyhovel v celosti*“.

19. Na základe uvedeného bol predmetný spis krajského súdu predložený 1. decembra 2014 na rozhodnutie najvyššiemu súdu. Splnomocnený zástupca sťažovateľky mal od januára 2015 do rozhodnutia najvyššieho súdu (február 2016) teda reálnu možnosť namietať v konaní pred krajským súdom, resp. najvyšším súdom tie isté skutočnosti ako v sťažnosti podanej ústavnému súdu, ale neurobil to. Ústavný súd konštatuje, že aj keď je pravdou, čo tvrdí sťažovateľka vo svojej sťažnosti, vzhľadom na spomínané okolnosti danej veci v bodoch 14, 15 až 18 je toho názoru, že sťažnosť je v tejto časti zjavne neopodstatnená, keďže sa na zistenom stave výrazne podieľala aj samotná sťažovateľka, ktorá vedela, že je jej splnomocnený zástupca vo väzbe a na túto skutočnosť nijako nereagovala. Nie je tiež možné, aby ústavný súd vyslovil porušenie práv sťažovateľky v takom prípade, ak účastník konania nevyužije ani riadne právne prostriedky nápravy proti rozhodnutiam správnych orgánov (žalobu o preskúmanie ich rozhodnutí) a ani iné riadne opravné prostriedky proti rozhodnutiam všeobecných súdov (odvolanie a pod.).

20. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu verejnej moci (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú možno preto považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 168/05).

21. Pokiaľ ide o sťažovateľkou namietané porušenie jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy v spojení s právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru označeným rozhodnutím najvyššieho súdu, ústavný súd konštatuje, že v danej veci nebola vylúčená právomoc všeobecných súdov a ústavný súd nevidí žiadny dôvod zasiahnuť do právneho názoru najvyššieho súdu v tejto veci. Ústavný súd už opakovane uviedol (napr. II. ÚS 13/01, I. ÚS 241/07), že ochrana ústavou, prípadne dohovorom garantovaných práv a slobôd (resp. ústavnosti ako takej) nie je zverená len ústavnému súdu, ale aj všeobecným súdom, ktorých sudcovia sú pri rozhodovaní viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 ústavy a zákonom (čl. 144 ods. 1 ústavy).

22. Ústavný súd rovnako v rámci svojej judikatúry už vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu ochranu je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto základnému právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. Obdobne čl. 6 ods. 1 dohovoru zahŕňa „právo na súd“, to znamená právo začať konanie na súde v „občianskoprávných veciach“ ako jeden z jeho aspektov. K nemu pristupujú záruky ustanovené čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o organizáciu, zloženie súdu a vedenie procesu. Kvalita procesu zahrnutá v práve na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru je zabezpečovaná zárukami procesného a inštitucionálneho charakteru (III. ÚS 136/03).

23. Ústavný súd je toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi posudzovaným rozhodnutím najvyššieho súdu a namietaným porušením základných práv sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy v spojení s namietaným porušením práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Predmetné rozhodnutie najvyššieho súdu obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov a ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia.

24. Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

25. Ústavný súd k tomu ešte v súvislosti s rovnosťou strán v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy uvádza, že táto zásada sa prejavuje vytváraním rovnakých procesných podmienok a rovnakého procesného postavenia subjektov, o právach a povinnostiach ktorých rozhoduje občianskoprávny súd (PL. ÚS 43/95, II. ÚS 121/02). Podstatou kontradiktórnosti a s ňou súvisiacou „rovnosťou zbraní“ je, aby všetci účastníci konania mali reálnu možnosť využiť svoje procesné práva predložiť argumenty a reagovať na „protiargumenty“ protistrany. Osobitne to platí najmä o sporových konaniach, v ktorých stoja proti sebe žalobca a žalovaný a kde sa v celom rozsahu uplatňuje kontradiktórnosť konania (napr. IV. ÚS 42/09, IV. ÚS 147/04, III. ÚS 183/2010).

26. Pokiaľ však ide o konanie v správnom súdnictve (čo je tento prípad), jeho ústavný rámec dokresľuje napríklad judikovaný právny názor, podľa ktorého uplatnenie princípu kontradiktórnosti konania v správnom súdnictve je zúžené vzhľadom na charakter a predmet tohto konania, ktorým je preskúmavanie zákonnosti rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy všeobecnými súdmi (II. ÚS 37/08, III. ÚS 470/2014).

27. Obsah vyjadrenia žalovaného sa takisto v súhrne zásadným spôsobom neodlišoval od jeho dôvodov, ktoré viedli k nevyhoveniu protestu prokurátora, tieto argumenty boli sťažovateľke v podstate známe a mala možnosť sa k nim vyjadriť už v správnom konaní, ktoré predchádzalo konaniu pred všeobecnými súdmi. Základná línia relevantných námietok sťažovateľky nebránila, aby v záujme ochrany svojich práv, ktorých sa domáhala na ústavnom súde, prejavila v tejto záležitosti väčšiu osobnú iniciatívu aj na všeobecných súdoch (napr. ako bolo spomenuté nahliadnutím do súdneho spisu a pod.). Zákony sú písané pre tých, ktorí sa starajú o svoje práva („vigilantibus iura scripta sunt“).

28. Ústavný súd v okolnostiach danej veci z materiálneho hľadiska preto nezistil porušenie základného práva podľa čl. 47 ods. 3 ústavy. Napriek tomu, že aj podľa názoru ústavného súdu bolo povinnosťou krajského súdu doručiť strane (aj sťažovateľke) predmetné vyjadrenie žalovaného, uvedený procesný nedostatok zo strany krajského súdu nedosiahol v správnom súdnictve dostatočnú ústavnú intenzitu na záver opačný. Ústavný súd tak už pri predbežnom prerokovaní predloženej sťažnosti dospel k záveru, že jej prijatie na ďalšie konanie by za žiadnych okolností nemohlo viesť k vysloveniu porušenia označených práv. To je podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu dôvod na odmietnutie sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

29. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa už ústavný súd nezaoberal právami označenými v bode 1, pretože tieto práva a články (sťažovateľka je kvalifikovane zastúpená advokátkou, pozn.) nie sú v sťažnosti vecne odôvodnené (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), a tak sťažnosť nespĺňa v tejto časti zákonom predpísané náležitosti.

P o u č e n i e : Proti rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. júla 2017